

Sygn. akt XI W 9948/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Beata Jaworska

przy udziale oskarżyciela: K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2016 roku w W.

sprawy **A. Z. (1)**

syna S. i E.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 26 września 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/ w pojazd do kierowania w dniu 05.09.2014 r. o godzinie 14:21 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

orzeka

I obwinionego A. Z. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 26 września 2014 roku w W. wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...) W. Oddziału (...) przy ul. (...) w W., komu powierzył do kierowania lub używania w dniu 5 września 2014 roku o godzinie 14:21 w W. na ulicy (...) przy ul. (...) stanowiący jego własność pojazd marki H. nr rej. (...), co stanowi wykroczenie z art. 96§3 kw i za to na podstawie art. 96§3 kw w zw. z art. 96§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II na podstawie art. 118 §1 kpw, 119 kpw w zw. z art. 626 § 1 kpk i 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych z tytułu kosztów sądowych, w tym 60 (sześćdziesiąt) złotych z tytułu opłaty.

Sygn. akt XI W 9948/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 września 2014 r. o godz. 14:21 na ul. (...) przy ul. (...) w W. zostało wykonane zdjęcie za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 43 km/h. W związku

z popełnieniem wyżej wymienionego czynu, Straż Miejska (...) W. w W. podjęła czynności wyjaśniające, mające na celu ustalenie tożsamości sprawcy wykroczenia. W dniu 11 września 2014 r. na podstawie zasobów bazy Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) jest A. Z. (1).

(dowód: notatka urzędowa - k. 1-3; zdjęcie z fotoradaru - k.4; notatki urzędowe - k. 20-21)

Do ustalonego właściciela pojazdu wysłano za pośrednictwem poczty wezwanie dotyczące popełnionego wykroczenia oraz druki oświadczenia na wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego lub wskazanie kierowcy. Korespondencja zawierała pouczenie o treści art. 38 § 2 kpw oraz art. 54 § 7 kpw. Poczta została podjęta.

(dowód: wezwanie - k. 5, zwrotne potwierdzenie odbioru - k. 6)

W odpowiedzi na wezwanie, w dniu 26 września 2014 r. A. Z. (1) wysłał pismo do Straży Miejskiej, w którym oświadczył, że nie jest w stanie wskazać, kto używał pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 5 września 2014 r. o godzinie 14:21 w W.. Zaznaczył również, że pojazd ten użytkowany jest w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej przez pracowników kancelarii. Zwrócił się o przesłanie zdjęcia wykonanego przez fotoradar.

W odpowiedzi na pismo skierowane do Straży Miejskiej, do A. Z. (1) wysłano wezwanie do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej (...) W.. Korespondencja została podjęta.

W związku z niedopełnieniem obowiązku wskazania osoby użytkującej pojazd w oznaczonym czasie zgodnie z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń, do A. Z. (2) wysłano pismo informujące o odstąpieniu od sporządzenia protokołu przesłuchania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia na podstawie art. 54 § 7 kpw.

A. Z. (1) w pismach z dnia 7 lipca 2015 r. oraz 13 sierpnia 2015 r. ponownie oświadczył, że przedmiotowy pojazd jest użytkowany przez pracowników w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Jednocześnie wskazał, że nie jest prowadzona ewidencja użytkowania pojazdów, przez co nie może on wskazać osoby, która popełniła zarzucane wykroczenie.

(dowód: pismo A. Z. (1) z dnia 26 września 2014 r. - k. 7; pismo Straży Miejskiej z dnia 14 października 2014 r. - k.9, pismo A. Z. (1) z dnia 7 lipca 2015 r. - k. 14; pismo A. Z. (1) z dnia 13 sierpnia 2015 r. - k. 18)

W toku postępowania wyjaśniającego odstąpiono od przesłuchania obwinionego na podstawie art. 57 § 7 kpw, gdyż czynność ta byłaby połączona ze znacznymi trudnościami (dowód: notatka urzędowa - k. 22).

Przesłuchany na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2016 r. obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nie był w siedzibie Straży Miejskiej, przez co nie mógł wskazać komu powierzył pojazd. Nigdy nie uchylał się od wskazania sprawcy wykroczenia. Wyjaśnił również, że przedmiotowy samochód jest wykorzystywany w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Każdy kto potrzebuje, bierze kluczyki i korzysta z pojazdu. Samochód jest użytkowany przez pracowników i rodzinę. Nie jest prowadzona książka użytkowania pojazdu. Zarówno dowód rejestracyjny, jak i kluczyki przechowywane są w siedzibie kancelarii przy ul. (...). Po okazaniu obwinionemu zdjęcia z fotoradaru, obwiniony wyjaśnił, że w związku z tym, że zdjęcie jest zrobione od tyłu wie już, dlaczego zdjęcie to nie zostało mu wysłane wcześniej.

Sąd zważył co następuje:

Brak podstaw do odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w zakresie w jakim twierdził on, że nie jest w stanie wskazać osoby korzystającej z jego samochodu w dniu 5 września 2014 r., z uwagi na to, że korzystają z niego pracownicy kancelarii obwinionego i nie jest prowadzona ewidencja korzystania z pojazdu. Jednakże okoliczności faktyczne, na jakie obwiniony się powołuje, w ocenie Sądu, nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Pomimo okoliczności wskazanych przez obwinionego, w tym nieprzyznania się obwinionego do winy, nie ulega wątpliwości, że znamiona przedmiotowe i podmiotowe zarzucanego mu wykroczenia zostały wypełnione. Obwiniony bowiem nie wskazał w stosownym czasie na żądanie uprawnionego organu, komu w dniu 5 września 2014 r. powierzył

pojazd marki H. o numerze rejestracyjnym (...) do kierowania lub używania. Jak przyznał sam obwiniony, nie stawiał się on na wezwanie do siedziby Straży Miejskiej i nie wskazał żadnej osoby, która mogła kierować jego samochodem w dniu 5 września 2014 r. Obowiązkowi temu nie zadośćuczynił również w drodze nadsyłanych do Straży Miejskiej pism. Tymczasem, poza wszelką wątpliwością pozostaje fakt, iż obwiniony został prawidłowo wezwany przez Straż Miejską do udzielania informacji o osobie kierującej jego samochodem w oznaczonym dniu. Fakty te nie były kwestionowane przez strony i nie zaprzeczono ich autentyczności. Sąd również z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im mocy dowodowej.

Zdaniem Sądu również wiarygodne są dokumenty ujawnione na rozprawie bez odczytywania ich treści w trybie art. 76 § 1 kw w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3, k. 20-22), zdjęcia z fotoradaru (k.4), wezwania (k. 5), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 6), pisma A. Z. (1) z dnia 26 września 2014 r. (k. 7), pismo Straży Miejskiej z dnia 14 października 2014 r. (k.9), pisma A. Z. (1) z dnia 7 lipca 2015 r. (k. 14), pisma A. Z. (1) z dnia 13 sierpnia 2015 r. (k. 18), dokumentów okazanych przez obwinionego w postaci zestawienia środków majątkowych i wydruku z CEIDG (k. 51-53). Wskazane wyżej dowody nie zostały w toku postępowania dowodowego zakwestionowane przez żadną ze stron, a ich treść nie budzi żadnej wątpliwości.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012, poz. 1137) zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany jest wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli lub wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 § 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym na właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw wyłącznie w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

W niniejszej sprawie, obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały powyższe przesłanki wyłączające odpowiedzialność. Poza sporem pozostaje fakt, iż Straż Miejska prowadziła postępowanie w związku z tym, że dniu 5 września 2014 r. o godz. 14:21 na ul. (...) przy ul. (...) w W. zostało wykonane zdjęcie za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 43 km/h. W związku z popełnieniem wyżej wymienionego czynu, Straż Miejska (...) W. w W. podjęła czynności wyjaśniające, mające na celu ustalenie tożsamości sprawcy wykroczenia. W dniu 11 września 2014 r. na podstawie zasobów bazy Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) jest A. Z. (1). Stąd też Straż Miejska zwróciła się do właściciela pojazdu o wskazanie komu powierzono do używania pojazd w tym czasie. Wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu samochodowego było doręczone właścicielowi pojazdu prawidłowo. Konstrukcja art. 96 § 3 kw wskazuje na to, że właściciel pojazdu ma obowiązek wiedzieć, kto użytkuje pojazd. Ustawodawca przewidział, iż jest to obowiązek właściciela. Kwestia użytkowania pojazdu pozostaje w gestii właściciela, jako dysponenta rzeczy. Pomimo tego, iż wezwanie wysłane zostało dwukrotnie, obwiniony nie przekazał informacji uprawnionemu organowi, wskazując jedynie, że z samochodu mogą korzystać wszystkie osoby pracujące w kancelarii, a nie jest prowadzona ewidencja użytkowania pojazdu. Żądał natomiast zdjęcia dokumentującego wykroczenie, przy czym zdjęcie wykonane było od tyłu pojazdu, co i tak uniemożliwiało wskazanie użytkownika

pojazdu. Jednakże okoliczność, polegająca na braku możliwości zidentyfikowania osoby na podstawie zdjęcia, ze względu na jego jakość, bądź też tak jak w niniejszej sprawie - ze względu na sposób wykonania zdjęcia, nie stanowi przesłanki wyłączającej odpowiedzialność z art. 96 § 3 kw, bowiem przepis ten wprowadzony został właśnie po to, aby można było ustalić użytkownika pojazdu nawet w przypadku niemożliwości odczytania zdjęcia z fotoradaru.

Nie ma znaczenia również fakt podnoszony przez obwinionego w trakcie rozprawy, iż obwiniony nie stawił się osobiście w siedzibie Straży Miejskiej, a zatem nie mógł wypełnić znamion przedmiotowych zarzucanego mu wykroczenia. Wskazać należy, iż obwiniony otrzymał od Straży Miejskiej wezwanie w związku z ujawnieniem popełnienia wykroczenia z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym. Na wezwanie to zareagował w dniu 26 września 2014 r., udzielając Straży Miejskiej pisemnej odpowiedzi na i niewskazując osoby, która kierowała w oznaczonym dniu jego pojazdem. Zatem za datę czynu należało przyjąć dzień 26 września 2014 r.

W ocenie Sądu argumentacja obwinionego zawarta w pismach skierowanych do Straży Miejskiej nie zwalnia go z odpowiedzialności za popełnienie zarzucanego mu czynu. Na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek przestrzegania porządku prawnego w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw. Ponadto trudno uznać, iż pojazd użytkowany był w sposób niekontrolowany przez osoby trzecie. Jednocześnie podkreślić należy, iż obowiązek określony w art. 96 kw dotyczy wskazania komu w danym czasie powierzono samochód, natomiast obowiązek udowodnienia ewentualnej odpowiedzialności za naruszenie przepisów ruchu drogowego przez wskazaną osobę nie obciąża już właściciela pojazdu.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało ponownie skierowane do obwinionego, co umożliwiło mu wskazanie użytkownika pojazdu. Zatem zdaniem Sądu obwiniony powinien był wykonać swój obowiązek W konsekwencji należy uznać, że obwiniony jako właściciel pojazdu, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godził się na jego popełnienie. Obwiniony otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miał obowiązek wszechstronnej znajomości Prawa o ruchu drogowym, a za zaniedbania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd uznał, iż obwiniony wypełnił znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Czyn obwinionego był zawiniony i społecznie szkodliwy. W ocenie Sądu obwiniony popełnił go umyślnie działając w zamiarze ewentualnym.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 600 zł w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy, a także realizuje względy indywidualno-prewencyjne. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że A. Z. (1) popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego ustawy Prawo o ruchu drogowym. Określając wysokość grzywny, Sąd uwzględnił okoliczność, iż obwiniony prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości 6000 złotych netto. Kara orzeczona w takim wymiarze uświadomi obwinionemu nieopłacalność popełniania wykroczeń i spełni swoje cele, a jednocześnie - ze względu na sytuację materialną i osobistą obwinionego - nie będzie nadmiernie dolegliwa.

Z uwagi na treść art. 118 § 1 kpw, art. 118 § 3 kpw oraz art. 626 kpk i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd obciążył obwinionego kosztami postępowania. Sąd uznał, iż warunki rodzinne, materialne i osobiste nie stoją na przeszkodzie temu, aby poniósł on koszty postępowania w pełnej wysokości. Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 60 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 1pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.)